

Podpora svätého Josemaríu v Namíbií

Vesta Ostoic je matkou troch detí a žije v v Namíbií v jednej malej dedinke asi 900 kilometrov od mesta. V takejto situácii sú účasť na formačných prostriedkoch a samotný apoštolát trochu náročnejšie, ale nie nemožné.

21.03.2008

Moje meno je Vesta Ostoic a pochádzam z Chile, som vydatá a mám tri dcéry: Camilu(9), Bárbaru

(7) a Trinidad (4). Môj manžel sa volá Milton a pracuje v baníckej firme.

Z pracovných dôvodov sme sa v januári 2007 presťahovali z Londýna do jedného z baníckych miest na juhu Namíbie, ktoré sa volá Rosh Pinah. Najbližšie mestá Windhoek, hlavné mesto krajiny a mesto Cabo v Juhoafrickej republike sú od miesta, kde bývame, vzdialené viac ako 900 kilometrov.

Bolo to ťažké rozhodnutie ísť sem bývať. Avšak to, že to bolo správne rozhodnutia som pochopila po mnohých modlitbách a to nielen mojich, ale aj iných ľudí a prijímala som Božiu vôľu. Život tu nie je jednoduchý po žiadnej stránke. Z duchovného hľadiska často krát chýba možnosť pristúpiť k sviatostiam.

Máme jeden katolícky kostol, ktorý je skutočne veľmi pekný, nie taký

ošarpaný ako zvyšok domov na okolí,
a je aj dosť útulný.

Svätá omša sa slúži len raz do
mesiaca, a to v nedeľu. Veriaci sú tu
veľmi veselí: chvália Boha a tancujú.
Sme jediní belosi vo farnosti.

Viem, že nikdy nie som sama

V tomto prostredí, ďaleko od ľudí,
ktorí mi svojimi radami pomáhali žiť
kresťanský život, sa osobitne
prejavuje Božia pomoc. Veľmi mi
pomáha aj to, čo som sa naučila z
rozjímaní nad životom a učením
svätého Josemaríu. Keď sa niekedy
zjaví tieň smútku, snažím sa
reagovať čo najrýchlejšie a veľmi
rýchlo si spomenúť na to, čo hovoril
Otec: „Smútok je spojencom
nepriateľa našej duše.“ A
neprestávam sa modliť, snažím sa
vždy o Božiu prítomnosť a modlím sa
veľa strelných modlitieb a
prihováram sa s mnohými

komplimentmi našej nádhernej
Nebeskej Matke.

Viem, že nikdy nie som sama, že
tolko kresťanov sa modlí za mňa,
možno bez toho, aby vedeli moje
meno. A keď sa každodenne modlím
slová žalmu „Si consistat adversum
me castra, non timebit cor meum!“,
pripomínam si, že Pán nedopustí,
aby sa nám stalo niečo zlé.

„V Rosh Pinah sa svätá omša slúži iba
v jednu nedeľu do mesiaca. Kostol sa
naplní spevom a chválami Boha a
ľudia tancujú. Vo farnosti sme jediný
belosi.“

Keď je niečo náročnejšie, spomeniem
si na bod č. 983 z Cesty: „Začínať
dokáže každý, vytrvať len svätý.“
Počas dňa sa snažím zotrvávať v
prítomnosti Božej prostredníctvom
niektorých úkonov zbožnosti.
Napríklad každé ráno hovorím:
Chcem Ti slúžiť, Pane, budem Ti
verná tak, ako to robieval zakladateľ

Opus Dei. Navštevujem Najsvätejšiu sviatosť, ale keďže kostol nebýva otvorený, ostanem vonku na ulici so svojimi dcérami a prenesieme naše srdcia pred svätostánok, ktorý sa ukrýva vnútri. Teraz vám môžem povedať, že si oveľa viac vážim možnosť vojsť do chrámu, ako je to v iných krajinách.

V tomto novom prostredí si ale nadovšetko uvedomujem význam prvého bodu v Ceste, ktorý ma inšpiroval zvážiť nové výzvy: „Neži naprázdno. Buď užitočný. Zanechaj za sebou stopu.“

V modlitbe som premýšľala o mojom osobnom apoštoláte a uvedomila si, že v Namíbii môžem zasadiť semienko: umožniť mnohým ľuďom spoznať kresťanskú vieru a ducha, ktorému som sa naučila v Opus Dei ako premeniť všetky okolnosti na príležitosť milovať Boha a slúžiť Cirkvi, všetkým ľuďom.

Vďaka vašim modlitbám postavíme dom pre kňaza.

Veriacim z farnosti som začala som hodiny katechizmu. Teraz končíme s Krédom a potom začneme so Sviatosťami. V stredu sa modlievame Svätý ruženec a prvý štvrtok každého mesiaca mávame krátku adoráciu Najsvätejšej Sviatosti, modlíme sa hymnus Adoro te Devote a spievame niečo v latinčine: je to vynikajúce, keďže predtým ľudia nepoznali tieto prejavy zbožnosti a sú veľmi spokojní.

Keď som sem prišla nikto nepoznal ani nepočul o Opus Dei, ani o svätom Josemaríovi, preto som zohnala nejaké obrázky a začala rozdávať tým, ktorí o ne prejavili záujem.

Aby som mohla dávať katechézy, viem, že sa potrebujem modliť a rásť v mojom duchovnom živote.

Nedávno som pomáhala na jednom duchovnom cvičení v Juhoafrickej

republike, kde je centrum Opus Dei.
Musela som autom prejsť 900
kilometrov, kým som sa dostala na
jedno medzinárodné letisko a odtiaľ
do Johannesburgu. Dokopy 1300 km.
Ale oplátilo sa to. Priniesla som odtiaľ
jeden malý portrét svätého
Josemaríu, ktorý je teraz na jednom
múre našej farnosti.

Nedávno som z Chile dostala
finančný príspevok, aby sme kúpili
veci potrebné na slúženie svätej
omše. Nepoznám celé meno osoby,
ktorá darovala peniaze, viem iba, že
prvé meno je Pablo. Z Anglicka nám
zase posielajú peniaze, aby sme pre
veriacich z farnosti kúpili Biblie.

Môj ďalší projekt je postaviť dom pre
kňaza, ktorý by potom mohol bývať
tu a slúžiť denne svätú omšu alebo
aspoň viac krát, ako jeden krát za
mesiac. Modlite sa veľa za tento plán.

S ľuďmi, ktorí sa pravidelne
zúčastňujú na hodinách, sme 26.

júna zorganizovali *Týždeň svätého Josemaríu*, počas ktorého sme pozerali videá z jeho besied, jednu prednášku „Posväcovanie bežného života“ a zakončili to stretnutím, na ktorom sme čítali kázne z omší svätého Josemaríu. Bolo to naozaj veľmi pekné. Zúčastnilo sa dvanásť osôb. Potešila som sa, keď som si spomenula, že Cirkev sa zrodila z dvanástich. Či nie je pekné, takto uvažovať?

V mojom dome som pre dievčatá zorganizovala klub, v ktorom sa venujeme viacerým aktivitám, ktoré zvykneme ukončiť malou prednáškou o čnostiach. Srdečnosť, radosť, maličkosti...Dievčatá sú nadšené a chcú sa a naučiť, ako sa stať lepšími.

Najväčšie percento bielych ľudí v tejto oblasti patrí do Protestantskej holandskej cirkvi, pôvodom kalvinistickej, veľa z mojich

priateliek patrí do nej, ale nie je to
prekážka na to, aby sme
spolupracovali v rodinných
záležitostiach, výchove detí a
množstve iných vecí.

Spolieham sa na vaše modlitby, ktoré
potrebujeme my všetci, ktorí tu
spoločne žijeme.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/article/podpora-svateho-
josemariu-v-namibii/](https://opusdei.org/sk-sk/article/podpora-svateho-josemariu-v-namibii/) (18.03.2026)